

Spevák a jeho pieseň

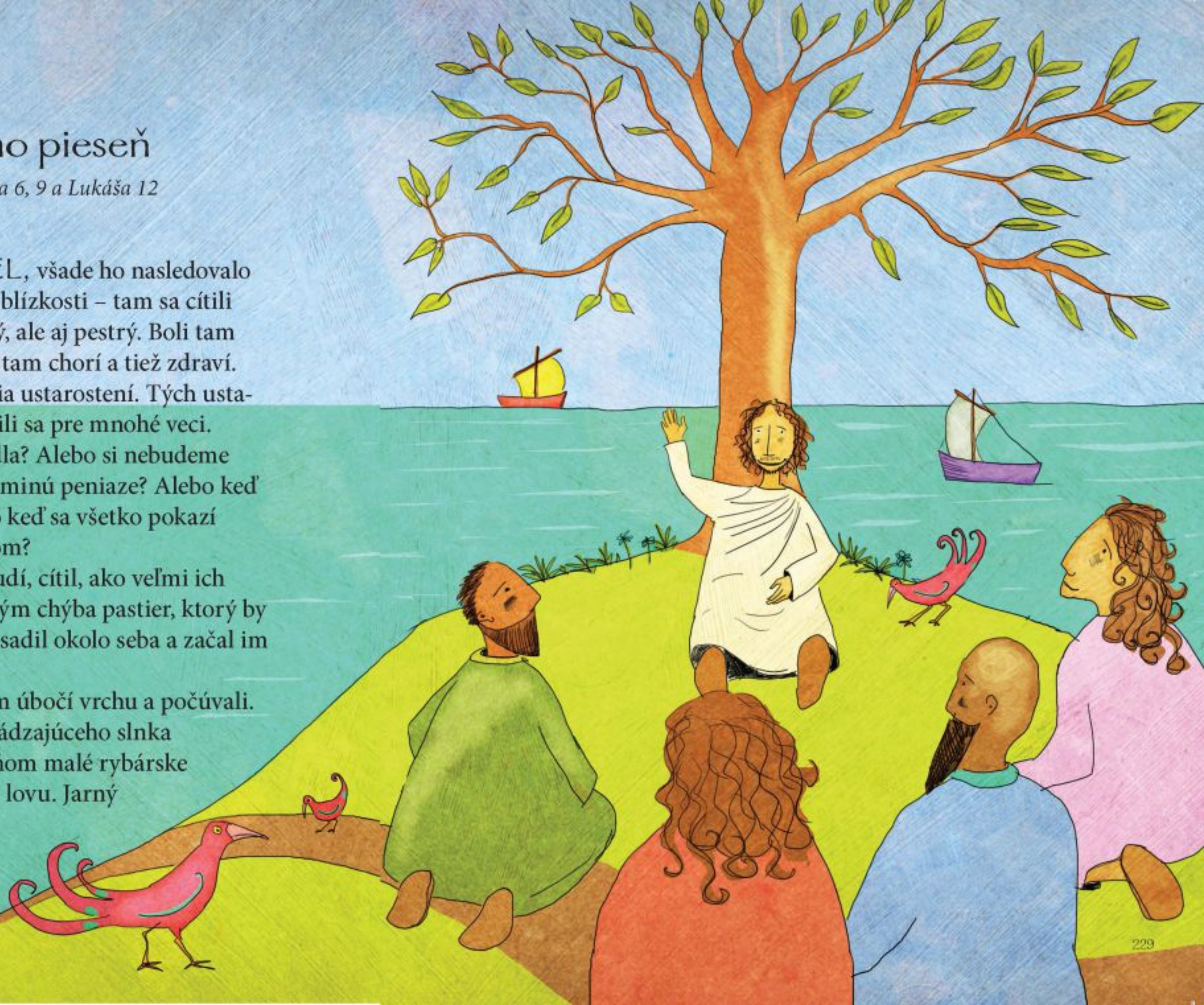
Kázeň na vrchu, z Matúša 6, 9 a Lukáša 12

KAMKOĽVEK JEŽIŠ IŠIEL, všade ho nasledovalo množstvo ľudí. Chceli byť v jeho blízkosti – tam sa cítili dobre. A ten dav bol nie len veľký, ale aj pestrý. Boli tam starí a boli tam mladí ľudia. Boli tam chorí a tiež zdraví. Šťastní aj smutní. A boli tam ľudia ustarostení. Tých ustarostených bolo naozaj veľa a trápili sa pre mnohé veci.

Čo keď nebudeme mať dosť jedla? Alebo si nebudeme mať čo obliecť? A čo keď sa nám minú peniaze? Alebo keď nám bude chýbať niečo iné? A čo keď sa všetko pokazí a prestane sa nám dariť? Čo potom?

Keď Ježiš videl všetkých tých ľudí, cítil, ako veľmi ich ľúbi. Boli ako stádo ovečiek, ktorým chýba pastier, ktorý by sa o ne postaral. A tak ich Ježiš usadil okolo seba a začal im rozprávať.

Ľudia ticho sedeli na trávnom úbočí vrchu a počúvali. Dole v údolí videli v lúčoch vychádzajúceho slnka trblietať sa modravé jazero a na ňom malé rybárske loďky, ktoré sa vracali z nočného lovu. Jarný vzduch bol svieži, čistý a voňavý.

„Vidíte tamtie vtáčiky?“ spýtal sa Ježiš.
Všetci sa pozreli smerom, kam ukazoval.
Drobné vrabce tam popri kamenistom chodníku zobkali akési semená.

„Odkiaľ berú svoju potravu? Majú azda naskladané zásoby v komorách? Alebo nakúpili plné police jedla?“

Všetci sa zasmiali – ved' kto už kedy videl vtáka s nákupnou taškou?

„Kdeže,“ pokračoval Ježiš. „Nemusia sa o takéto veci starať. Pretože Boh vie, čo potrebujú a on sám ich kŕmi.“

„A čo poviete na tieto krásne kvety?“

Všetci sa rozhládli okolo seba. Rástli tam rôzne kvetiny – divé klince, sedmokrásky, snehovo biele ľalie.

„Odkiaľ berú svoje krásne šaty? Vari si ich šijú? Alebo chodia dennodenne do práce, aby si na ne zarobili? A potom nimi naplnia skrine alebo truhlice?“

Znovu sa všetci rozosmiali – kto už kedy videl kvet, ako si oblieka šaty?

„Vôbec nie,“ vysvetľoval Ježiš. „Nemusia sa trápiť kvôli oblečeniu, pretože Boh ich oblieka do nádherných kráľovských rúch. Ani králi nebývajú tak skvostne oblečení!“

Ježišovi poslucháči skoro určite žiadneho kráľa nikdy nestretli. Ale keď hľadeli dolu na hladinu jazera, po ktorej sa trblietavo naháňali vlnky, a na úbočia kopcov akoby pomalované farebnými pastelkami, zdalo sa im, ako keby nejaké ťažké bremeno spadlo z ich ramien. Nevedeli si predstaviť nič krajšie.

„Moje stádočko,“ zaznel do ticha Ježišov hlas. „Vy ste dôležitejší než vtáčence alebo kvety! Vtáci a kvety nesedia s hlavou v dlaniach a nestrachujú sa o veci, ktoré im treba k životu. A Boh túži, aby sa ani jeho deti nestrachovali. Boh sa s radosťou stará o vtáky a kvety. A rovnako rád sa stará aj o vás.“

Ježiš vedel, že Boh sa bude vždy s láskou starať o svet, ktorý stvoril. O všetko, čo je v ňom – o vtáčiky, o kvety, o stromy, o zvieratká – skrátka o všetko. A najviac lásky a opatery bude vždy dávať svojim deťom.

Je niečo, čo ľudia dávno zabudli, ale vtáci a kvety si to pamätajú. Ešte stále poznajú svoju pieseň. Je to tá pieseň, ktorú svojmu Bohu spievalo všetko jeho stvorenie na samom začiatku. Tá, pre ktorú boli stvorené ľudské srdcia. A toto sú jej slová: „Sme dielom Božích rúk. On nás objíma svojou láskou. A veľmi sa z nás teší.“

Práve pre toto prišiel Ježiš na svet. Prišiel, aby ľuďom spieval túto nádhernú pieseň. Aby ju spieval nielen svojím hlasom, ale celým svojím životom. A aby si na ňu Božie deti spomenuli a spievali ju spolu s ním.

Začiatok: dokonalý domov

Pieseň stvorenia, z Genesis 1 – 2

NA POČIATKU nebolo nič.

Nič, čo by sme mohli počuť, cítiť, vidieť.

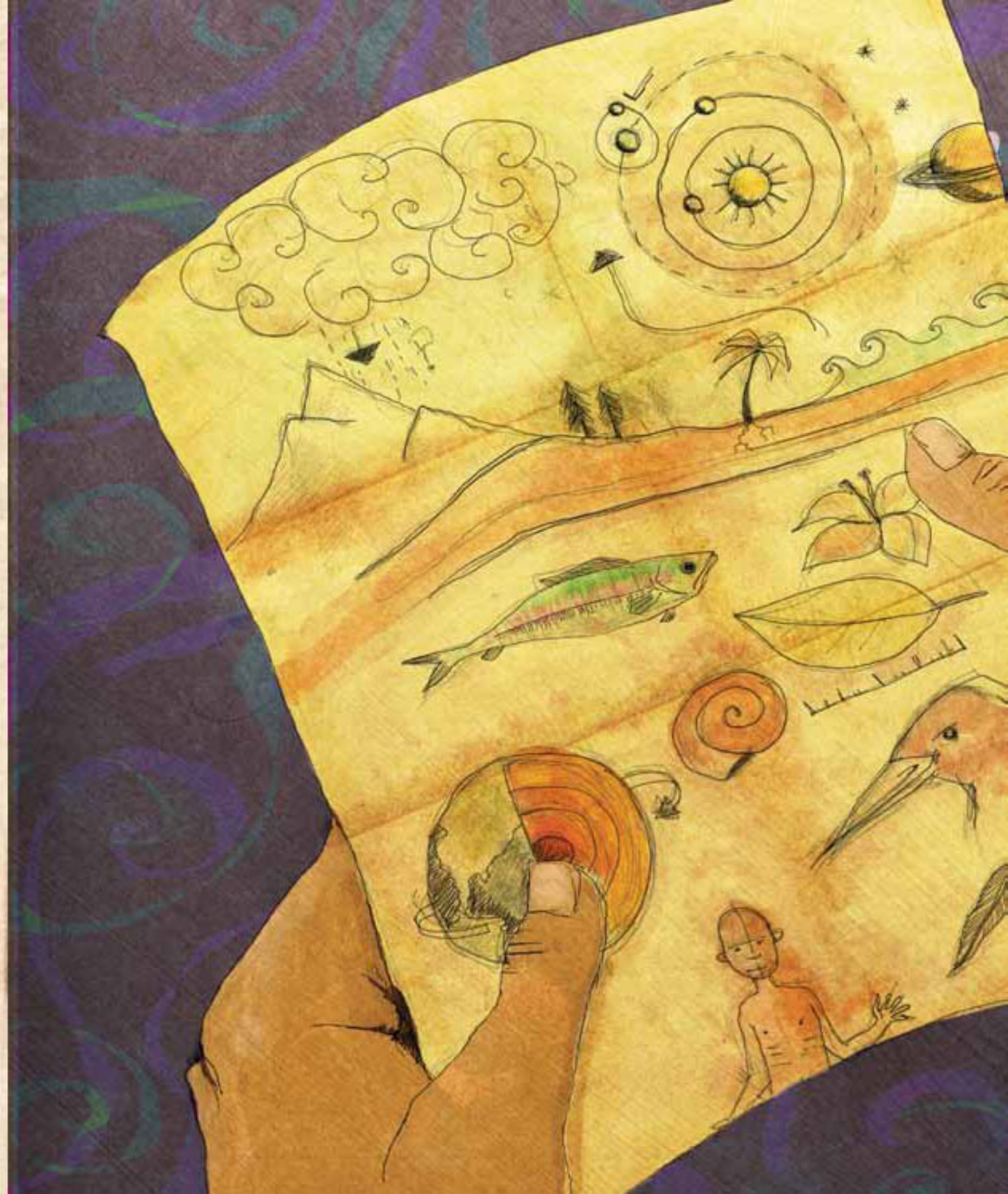
Len prázdnota. A tma. A... vôbec nič.

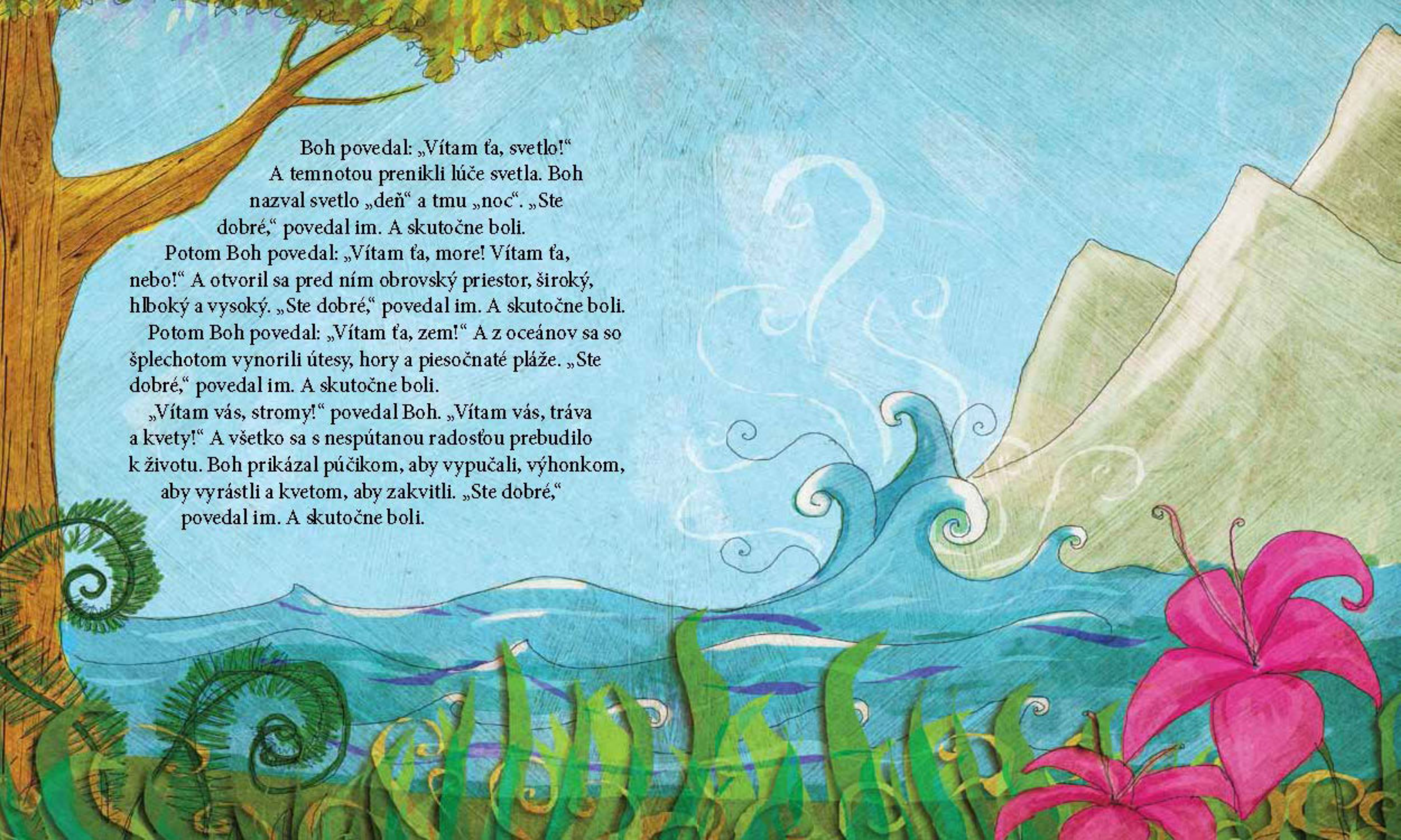
Ale Boh tam bol. A mal skvelý plán.

„Vezmem túto prázdnotu,“ povedal Boh, „a vyplním ju!
Z tmy urobím svetlo! Z ničoho stvorím... VŠETKO!“

Tak, ako vtáčia mamka trepoce krídlami nad vajíčkami,
aby pomohla svojim deťom vyliahnúť sa, tak sa Boh
vznášal nad hlbokou tichou tmou. Začal tvoriť život.

Boh povedal. To bolo všetko. A všetko, čo riekol, sa stalo.

Boh povedal: „Vítam Ťa, svetlo!“
A temnotou prenikli lúče svetla. Boh
nazval svetlo „deň“ a tmu „noc“. „Ste
dobré,“ povedal im. A skutočne boli.

Potom Boh povedal: „Vítam Ťa, more! Vítam Ťa,
nebo!“ A otvoril sa pred ním obrovský priestor, široký,
hlboký a vysoký. „Ste dobré,“ povedal im. A skutočne boli.

Potom Boh povedal: „Vítam Ťa, zem!“ A z oceánov sa so
šplechotom vynorili útesy, hory a piesočnaté pláže. „Ste
dobré,“ povedal im. A skutočne boli.

„Vítam vás, stromy!“ povedal Boh. „Vítam vás, tráva
a kvety!“ A všetko sa s nespútanou radosťou prebudilo
k životu. Boh prikázal púčikom, aby vypučali, výhonkom,
aby vyrástli a kvetom, aby zakvitli. „Ste dobré,“
povedal im. A skutočne boli.

„Vítam vás, hviezdy!“ povedal Boh. „Vítam ňa, slnko!
Vítam ňa, mesiac!“ A vtom so svišťaním prenikli tmu
ohnivé gule točiace sa dookola. Okolo nich krúžili
oranžové, fialové a zlatisté planéty. „Ste dobré,“ povedal
Boh. A skutočne boli.